

hvis denne Jord var almindelig Markjord, vilde det vel være 600 eller allerhøjest 650 Kr. pr. Td. Land, og det vilde blive en Sum paa omkring 2,000 Kr., hvilket man kunde kalde nogenlunde forsvarligt til Trods for, at Beboerne, som jeg sagde før, to Gange ere blevne pumpede for Penge. Men det er Villagrunde og ret kostbare Villagrunde, som der bliver Tale om at ekspropriere, og den allermindste Sum, der skal bruges — og jeg tror ikke, Arealet faas for den —, vil være de 20,000 Kr., hvormed jeg i mit Ændringsforslag har forhøjet den af Regeringen til Udvidelsen opførte Sum, 84,000 Kr. Jeg tvivler, som sagt, stærkt om, at man vil kunne faa Jorden eksproprieret for den Sum, men Resten maatte saa Beboerne se at skaffe til Veje.

Det forekommer mig, som sagt, at det vilde være ret rimeligt, om Staten under Hensyn til, at det er dens egen Skyld, at den ikke har det nødvendige Areal til en rimelig Pris deroppe, og under Hensyn til, at den fra Beboernes Side er bleven gjort opmærksom paa, at der vilde blive stor Trafik paa det paagældende Sted, selv betalte. Jeg synes, det er temmelig urimeligt at komme og forlange af Befolkningen deroppe, at den skal betale for denne, skal jeg kalde det, mindre Forudseenhed, der i sin Tid er udvist fra Statens Side med Hensyn til det paagældende Steds Betydning. Det vilde være naturligt, om man fra Statens Side sagde: Det er vor egen Skyld, at Forholdene ere, som de ere, paa det paagældende Sted, vi ere blevne advarede i Tide, men vi have ikke villet høre efter, derfor kunne vi ikke med Billighed sige til de Mennesker deroppe, at nu skulle de betale for tredie Gang for den Udvidelse, som dog i allerførste Række vil komme Staten til gode ved den betydelig forøgede Indtægt. Jeg skal derfor tillade mig paa det bedste at anbefale det af mig stillede Ændringsforslag, hvorefter den Sum, der oprindeligt er opført paa Lovforslaget, 84,000 Kr., forhøjes til 104,000 Kr. Hvis man gaar dertil, tror jeg, at man nogenlunde øver Retfærdighed mod Befolkningen deroppe, og jeg kan rolig her sige, at hvis man ikke vil det, bliver der sikkert ikke noget af den foreslaede Udvidelse. Men jeg føler mig overbevist om, at naar der saa er gaaet et Par Aar, vil Staten komme til uden nogen som helst Erstatning at foretage den nævnte Udvidelse. Den vil ikke kunne faa en eneste Øre, men vil være nødt til at gøre det, tvungen dertil af Forholdene.

Jeg skal tillade mig et Par Bemærkninger i Anledning af den under Nr. 25 i Betænkningen opførte Skrivelse vedrørende Lokomotivpersonalet. Det meddeles i denne Skrivelse, at 15 af de Lokomotivfyrbødere, som til Stadighed køre som Lokomotivførere, ville blive forfremmede til Lokomotivførere. Jeg er naturligvis for saa vidt meget glad ved, at man dog gør noget for at bøde paa de højst uheldige Forhold, der ere og i en Del Aar have været til Stede vedrørende Lokomotivpersonalet, men det er temmelig lidt, der foreslaas her. Der findes nemlig i alt 168 Lokomotivfyrbødere ved Statsbanerne, der i et Tidsrum fra $\frac{1}{2}$ til 8 Aar til Stadighed have kørt som Lokomotivførere, men kun faa Lønning som Fyrbødere, og det vilde have glædet mig overordentlig meget, om man, selv om man ikke tog dem alle 168 i Aar — det vilde maaske have været en lidt stor Mundfuld —, havde taget $\frac{1}{3}$ af dem og sagt, at i Løbet af 3 Aar skulle alle de, der kan være Tale om at forfremme til Lokomotivførere, være forfremmede. Saa var Tallet blevet noget større end de 15, der er Tale om i den paagældende Skrivelse, og jeg skal henstille, om det ikke var rimeligt, at man tog det paa denne Maade. Det er ganske urigtigt, at Folk, som ansættes i en mere underordnet Stilling, skulle gøre Tjeneste i en højere Stilling uden at faa den dermed forbundne Løn, og jeg vil udtale Haabet om, at det snart maa lykkes at komme bort derfra; jeg synes, det ikke ser godt ud.

Med Hensyn til et Spørgsmaal, som ogsaa har været omtalt her i Dag, og som har været Genstand for Samraad, nemlig vedrørende Ferierejser for Børn fra Byer med under 20,000 Indbyggere, skal jeg blot udtale Haabet om, at det maa kunne lykkes inden alt for længe at bringe det dertil, at man i alt Fald gaar betydeligt ned med det Indbyggerantal, der sættes som laveste Grænse for, hvilke Byer der kan faa fri Rejse til deres Skolebørn. Dette, om en By har 10,000 eller 20,000 Indbyggere, synes jeg ærlig talt ikke skulde kunne sætte noget Skel for, hvorvidt den kan faa fri Ferierejser til sine fattige Skolebørn eller ikke. Der kan meget vel være mindre Byer, hvor Børnene kunne trænge haardt til at komme ud paa Landet i Ferien for at faa mere frisk Luft og Lys, end de kunne faa inde i Byen. Selv om man nu ikke vil gaa ned til de allermindste Købstæder, vilde jeg dog finde det ganske rigtigt, om man gik betydeligt under det, man nu har fastsat som Norm.